

လုံ : ချ င် : ဝတ္ထု | သစ်

မြေအောက်

ဆူးမဲ့ပန်းလားဆူးနဲ့လား

ဝန် : ချီ သိန် : ရွှေကြည်

အရွယ်ရောက်မှ ပုခက်စီးပြီး အိပ်ချင်နေသည့် သူ့အဖြစ်ကို ကြီးငယ် သာသိလျှင် အော်ရယ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်။ ဒီလို လွတ်လပ်မှု ငြိမ်းအေးမှုကို မခံစားရတာ ကြာနေပြီဖြစ်သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကြီးကြီး ထည့်ပေးထားသော ရေဘူးလေးကို ငုံ့သောက်ကာ သန့်ရှင်းသော ဖျာသန့်သန့်လေးပေါ်မှာ ခွေခွေလေး လှဲအိပ်ချလိုက်၏။ လှော်တက်ကလေးကို ဘေးချ၍ လွတ်လပ်စွာ အိပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ပဲ့ကိုင်မရှိသော လှေလေးသည် မျောချင်ရာမျောလျက်ရှိနေ၏။ ဒီချောင်းရေကြောအားလုံးကို သူသိပြီးသားဖြစ်သည်။ ။ အန္တရာယ်မရှိသောကြောင့် ယခုလို လွတ်လပ်စွာ အိပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဘဝမောကို ဖြတ်ကျော် လာပြီး လောကကြီးအား ရင်ဆိုင်ရန် မဝံ့ရဲ၍ လူအများ ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာလေးတစ်ခုမှာ ခိုနားပုန်းအောင်းပြီး စိတ်လွတ်လက်လွတ် အိပ်လိုက်ရသည် ကို ကျေနပ်အားရ သွားမိသည်။ ။

လူအများ နှင့် ဝေးရာနေရာ၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး ဘာကိုမျှ ပူပင်သောက မရှိသောနေရာ -

ဤနေရာလေးသည် ချောင်းရိုးတွင်းမှ လှေလေးပင် ဖြစ်၏။ ထိုလှေလေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကို ပြေပျောက်စေရန်အတွက် လှော်ခတ်၍ ဒီချောင်းရိုး အစုံအဆန်ကို စီးနေကျပင်ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ယခုလိုတော့ တစ်ခါမှ မအိပ်ခဲ့ပေ။ ဒီနေ့တော့ လွန်ခဲ့

သော ရက်နှစ်ဆယ်ခန့်က တုန်လှုပ်မှု၊ ကြေကွဲမှု၊ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှု၊ အရှက် ရစေမှုတို့ ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခဲ့သမျှကို အတိုးချ၍ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

အခုတော့ ... အားလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာသွားပါပြီ။

ကြီးငယ်၏ လှပ၍ လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေရှင်းလိုက်ရသော ပြဿနာမှ အေးငြိမ်းစွာ ပြီးဆုံးသွားပြီမို့ တစ်ကိုယ်တည်း လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်၍ ကြီးငယ်အား ခွင့်ပန်ကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ကလေး ငှက်တွေလျှောက်မပစ်နဲ့ ။ ငါးမမျှားနဲ့ နော်။ ဝဋ်လိုက်တတ်တယ်။ ရေဆာဦးမယ်၊ တွေ့ရာရေတွေ မသောက်နဲ့ ။ ဆာရင် ငှက်ပျောသီးစား၊ တွေ့တဲ့ အသီးကို ခူးမစားနဲ့ ။ ငှက်ရှိနိုင်တယ်"

တတွတ်တွတ်နှင့် နားပူအောင်မှာ သည် ကို ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ်နှင့် နာခံပြီးမှ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ခုတော့ အိပ်မက်ကလေးများ ပင် မက်နေသေးသည်။ ။ ငယ်စဉ်က နူးညံ့နွေးထွေးပြီး မွေးပျံ့သော အမေ့ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်ခဲ့ရသည် ကို တမ်းတလျက် ... တငြိမ့်ငြိမ့် တသိမ့်သိမ့်နှင့် ထွေးပွေ့ချီကာ "အေ အေ အေ အို အို အို အိုး" ဟု ချောမြူနေသော အမေ့တေးငြီးသံလေးကို ကြားယောင်လျက် -

နောက် ဗြုန်းခနဲ ပြောင်းလွဲသွားပြီး နူးညံ့ထွေးအိသော ရင်ခွင်တွင် သနပ်ခါးနံ့လိုလို ပန်းနံ့လိုလို သင်းပျံ့ပျံ့လေးရရှိပြီး ပြောင်းလွဲသွားသော အထိအတွေ့နှင့် ရနံ့လေးအပေါ်မှာ မိန်းမော၍ သာယာနေ၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်နွေးမှာ မှေးစက်လျက် ...

"ဒုန်း ..."

"အင့်"

ဗြဲနံးခနဲလန့်သွားပြီး သူနဖူးတစ်ခုလုံး ပူထူသွား၏။ အလန့်တကြား နှင့် အိပ်ရာမှ အလူးအလဲထလိုက်စဉ် -

"ဟယ် ... ဒုက္ခပါပဲ လူ ... လူရှိနေတယ်တော့"

အစကတော့ အခြေအနေကို နားမလည်ဘဲ ရုတ်တရက် လန့်သွား၏

။

နောက်တော့မှ လှေလှေချင်း တိုက်မိခြင်းဖြစ်သည် ။

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ နော် လူမရှိဘဲ ကြိုးပြတ်ပြီး မျောလာတယ်ထင်လို့ ပါ"

သူမကို မြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အိပ်နေ တာလား မဖြစ်နိုင် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် -

မိန်းမဆိုတာကို ယခုမှ သေသေချာချာ မြင်ဖူးပြီး သက်မဲ့လှေချင်း ဆောင့်မိ၍ ယခုမှ တွေ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးက သူ့အိပ်မက်ထဲ ဘယ်လို မှ ရောက်မလာနိုင်ပေ။

နဖူးက ပွတ်သပ်လျက်ရှိသောလက်ကို အသာဖယ်ပြီး အံ့ဩငေးမော နေသည့် အမူအရာကို ချက်ချင်း ရုတ်သိမ်းလိုက်ပြီး-

"ရပါတယ်"

တိုပြတ်ပြတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာလိုက်သည် ။

အိပ်မက်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ -

မိန်းကလေးက လှော်တက်ကိုင်ကာ ငေးကြည့်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

ထူးဆန်းတာက ဆံပင်ရှည်ကို ကျစ်ထားပြီး ခရေကုံးကိုလိမ်၍ ပန်ထားသောကြောင့် အိပ်မက်ထဲမှ ပန်းရနံ့နှင့် ရောထွေးသွားပြီး၊ မျက်ခုံးမည်းမည်း မျက်ဆံနက်နက်နှင့် မည်းနက်၍ လှပရှည်လျားသော ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသော ထိုမိန်းကလေးကို သူ့မျက်ဝန်းထဲက မထွက်နိုင်အောင် စွဲလမ်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် ချစ်စိတ်ကြောင့် စွဲလမ်းသွားခြင်း မဟုတ်နိုင်တာကတော့ သေချာနေပြီ။

အခုမှ မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် ရဲခွဲသောဝေဒနာမှာ အသစ်စက်စက်ဖြစ်နေပြီး သွေးများ ယိုစိမ့်၍ ထွက်နေဆဲပင်။

"ဟော ... သား ပြန် လာပြီလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့"

"စောသားပဲ၊ ကြီးငယ်က ညနေမှ ပြန်လာမယ် ထင်နေတယ်၊ ဟယ် ... သားနဖူးက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ရဲလို့ ပါလား"

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို အသေးစိတ်မှတ်ထားပြီး ခြင်ကိုက်ဖုလေးကအစ သတိထားပြီး ထုံးနှင့် တို့ ပေးတတ်သောကြီးငယ်၏ အလန့်တကြားအော်သံကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်သွား၏။

နောက်မှ လှေခုံရံနှင့် နဖူးဝင်ဆောင့်မိသည့် အဖြစ်ကို သတိရပြီး လက်နှင့်အသာဖိလျက် ...

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ လှေ ... လှေနဲ့ ဆောင့်မိတာပါ"

"ဟဲ့ ... လှေနဲ့ ဆောင့်မိရအောင် သားကလှေကို ဘယ်လိုလုပ်စီးလို့လဲ"

သူမဖြေတတ် ဖြစ်သွား၏။ အိပ်ပျော်သွားစဉ် ကောင်မလေးလှေက ဝင်ဆောင့်သည် ဟု ပြောလျှင် ကြီးငယ် ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည်မထင် ...။

"မဟုတ်ပါဘူး ကြီးငယ်၊ လှေကြိုးချည်ထားတာကို ငုံ့ဖြုတ်ပြီး အတက် လှေကအလူးမှာ ယိုင်ကျသွားပြီး လှေဦးနဲ့ ဆောင့်တာပါ"

"ဖြစ်ရလေကွယ်၊ ဟဲ့ ... ရေခဲယူခဲ့စမ်း"

"ကြီးငယ်ကလဲ မီးမရှိတဲ့ တောမှာ ဘယ်ကရေခဲရမလဲ"

"ဪ ... အေး၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ဟဲ့ ... ထုံးဆန္ဒမ်းပေးစမ်း၊ ထုံးဆန္ဒမ်းက ဒဏ်ကြေတယ်"

ကြီးငယ်သည် သူနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ပျာယာခတ်လွန်း၍ သူ့တွင် ဒဏ်ရာမရအောင် ကာကွယ်ရ၏။

ကြီးငယ်က ထုံးရေကြည်နှင့် ဆန္ဒမ်းမှုန့်အနည်းငယ်ကို လက်ဝါးထဲ ထည့်ဖျော်လိုက်ရာ ရဲရဲနီသွား၏။ ထို့နောက် သူ့နဖူးကို သုတ်လိမ်းပေးလိုက်သည် ။

"မနာပါဘူး ကြီးငယ်ရာ၊ ဒါလေးများ ..."

"နည်းနည်းများများ ဒဏ်ကြေတာပေါ့"

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုနေ့အဖို့ သူအပြင်မထွက်ရဲတော့။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြီးငယ်သည် သွေးထွက်သည့်ဒဏ်ရာမှ လွဲ၍ ဘုထွက်သည့် ဒဏ်

ရာမှန်သမျှ ရေခဲရှိလျှင် ရေခဲနှင့်ခေတ္တအုံပြီး ထုံးဆန္ဒမ်းလိမ်းပေးသည်
မှာ ထုံးစံဖြစ်နေသဖြင့်

အသက် အရွယ်ရလာသည် နှင့်အမျှ ရှက်စိတ်ဝင်ပြီး ဒဏ်ရာရ၍ ထုံး
ဆန္ဒမ်းကွင်းပြီးလျှင် အပြင်မထွက်ရဲတော့ပေ။

"ကြီးငယ် ... မနက်ဖြန်ပြန်ကြရအောင်"

"နေဦးလေ ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဟိုဘက်ရွာမှာ ဒွေးလေးတို့
ကို သွားကန်တော့ တာပေါ့"

"ဟင့်အင်း ... နောက်မှ ... သားရှက်တယ်၊ ပြန်ချင်ပြီ"

"သားကလဲကွယ်၊ ယိုသူကရှက်ရမှာ ပါ၊ ကိုယ်ကအမှန်ဘက်က လူပဲ
၊ ဘာမှ ရှက်စရာမရှိဘူး၊ ပြီးတော့ သူတို့ မိသားစုတွေလည်း ဒီရွာမှာ မှ
မနေကြတာ"

"ကြီးငယ်နော်၊ သားက ကြီးငယ်မျက်လုံးမကောင်းလို့ မူးတတ်လို့ အ
ဖော်လိုက်လုပ် ပေးနေတာ၊ ကိစ္စပြီးရင်ပြန်ပေါ့၊ ဆွေမျိုးတွေက သီတင်း
ကျွတ်ရင် လာကန်တော့နေကျပဲ၊ ကြီးငယ်မလိုက်ရင် သားဘာသာ ပြန်
မယ်ဗျာ"

သူက နှုတ်ခမ်းချွန်လျက် ကြီးငယ်အား ဆိုးနွဲ့လိုက်သောအခါ ကြီးင
ယ်က မျက်လုံးပြူးလျက် ...

"ကဲ ...ကဲ ... သခင်ရယ်၊ ပြန်ပါ့မယ်၊ မနက်စောစောပဲ ပြန်ပါ့မယ်၊
တကတည်းတော် ..."

အသက်ကြီးသောသူများ သည် အဘယ်ကြောင့်
ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ဒီလောက်အထိ တွယ်တာနေရတာလဲဟု ကြီးင
ယ်ကို ကြည့်၍ စဉ်းစားမိသည် မှာ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါပင် ဖြစ်သည် ။

သို့ရာတွင် အဖြေကား ထွက်မလာခဲ့။

ဆွေမျိုးကို တွယ်တာလွန်းလို့ ပဲ ယခုကဲ့သို့ အရှက်တကွဲကြီးကာ ပြဿနာလာဖြေရှင်းရသည် အထိပင် ဖြစ်သည် ။

ဒါလည်း ကြီးငယ် မမှတ်ပေ။ ဆွေမျိုးကို ခင်ဆဲ ... မင်ဆဲ ချစ်ခင်ဆဲ။

ဒီဆွေမျိုးတွေ အဆင်မပြေ ငွေချေးလို့ လည်း ဆုံးပေါင်းများ လှပြီ။

ဒါကိုလည်း ကြီးငယ် မနာနိုင်။ ဆွေမျိုးများကို ပေးဆဲကမ်းဆဲ၊ မရမှန်းသိလျက်နှင့် ချေးဆဲ၊ ထောက်ပံ့ဆဲ။

ပြီးတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲကိုယ်ဖိတ်ဟူသော ဆွေမျိုးချစ်တတ်သည့် လူကြီးများ ထုံးစံအတိုင်း ‘မယားတောသူ’ဟု အမြတ်တနိုးရှာဖွေပြီး ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက ရွာကွမ်းတောင်ကိုင်ကို ခေါ်၍ သူ့မောင်တစ်ခုလပ် ကလေးတစ်ယောက်အဖေနှင့် အတင်းပေးစား ခဲ့သည် ။

ထိုစဉ်က သူ ခုနစ်တန်းသာ ရှိသေးသည် ။ သူနှင့် မိဒွေးကြားတွင် ဆွေမျိုးတော်စပ်မှုကြောင့် ပြဿနာမရှိသော်လည်း ကြီးငယ်၏ တူမတော်စပ်သူက မြို့နေပြီး အောက်ခြေလွှတ်ကာ သုံးမကုန် စွဲမကုန်ဘဲ ထင်တိုင်းကြဲခဲ့သည် ။ မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူး မဝတ်ဖူး၊ မနေဖူး၊ မစားဖူးတာမှန်သမျှ အားလုံးမရှိရလေအောင် နေထိုင်သုံးစွဲခဲ့သည် ။

သုံးနှစ်ကျော်နှင့် ဖခင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင် ပျက်ခဲ့ရသည် ။

ကြီးငယ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ထိုတူမအား စိတ်ဆင်းရဲခံ၍ ခေါ်မထားတော့ပေ။ ကွာရှင်းခွင့်ပေးပြီး လျော့ကြေးငွေပါပေးလိုက်သည် ။ ထိုအခါမှ ကြီးငယ် စိတ်ပေါ့ပါးပြီး သူတောင်းယူထားသော တူမကို လူကြီးစုံရာ ပြန်လာအပ်ပေးလိုက်၏။

ငါးသိန်းနှင့် လက်ဝတ်လက်စားတစ်စုံ အလျော်ပေးလိုက်သည် ကို

ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံကာ ကွာရှင်းပေးပြီး မိဘရပ်ထံသို့ ဟန်မပျက် ပြန်လာနေပြီး ရည်းစားဦးကို တိတ်တခိုးဆက်သွယ်နေသည် ဆိုသော ကြီးငယ်တူမ မဝင်းမှုှအား ရွံရှာစွာဖြင့် ကျောခိုင်းပြီး ရန်ကုန်သို့ အမြန်ပြန်လိုသည် ။

ကြီးငယ်ကမူ လူကြီးပီပီ ဆွေမျိုးများ နှင့် တွေ့လိုသေးသည် ။ ဆွေမျိုးများ ရွာသို့ အလည်သွားလိုသေးသည် ကို ဦးစားမပေးနိုင်တော့ ပေ။

နောင်များ ဖြင့် ဖခင်၏ မွေးဇာတိကိုဖြင့် ခြေမချတော့ပေ။

"တော်ပါပြီ၊ ရိုးရိုးအေးအေးကြီးတွေနဲ့ မိန်းမတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပါ တော့မည် ဘုရား"

ရင်နာလွန်းလို့ ဖခင်ကိုယ်စား နာကြည်းစွာ ညည်းညူလိုက်မိသည် ။

ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အချောအလှမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ဘိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်သော်လည်း ရည်းစားဦးရှိပြီး ဖြစ်သည် ။ ကြီးငယ်နှင့် မိဘစကားကိုနားထောင်ပြီး ရည်းစားဦးကို ပစ်ပယ်၍ တစ်ခုလပ် သားတစ်ယောက်အဖေကို ယူခဲ့သည် ။

ချမ်းချမ်းသာသာနေရသော်လည်း မဝင်းမှုှမှာ မပျော်ရွှင်နိုင်ပေ။ ကြီးငယ်ကလည်း နောက်ကြောင်းအေးပြီအထင်နှင့် ရိပ်သာဝင်၊ ဥပုသ်စောင့်နှင့် အိမ်မကပ်သကဲ့သို့ စီးပွားရေးကို အလေးပေးပြီး ညအိပ်ချိန်သာ ပြန်လာသော သူ့ဖခင်နှင့် သူကလည်း ကျောင်းစာတစ်ဖက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်ကာ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက် လုပ်နေသဖြင့် အိမ်မှာ ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည် ။ ပျင်းရိခြင်းဒဏ်ကို ကြာရှည်စွာ မခံစားနိုင်တော့ပေ။

"ဒါတွေအားလုံးဟာ သူ့အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေအပြစ်ပါကွယ်၊ ဒီ

တော့ သူပြန်ချင်ရင် ပေးပြန်လိုက်ပါ။ တောမှာ က တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ကူးသန်းပြီး လည်နေကြတာ၊ ဒီမှာ က ဘယ်မှ မလည်ရ မသွားရတော့ ပျင်းမှာ ပေါ့လေ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဂရုမစိုက်လို့ ပေါ့၊ ငယ်ရွယ် သူတွေက ဒီအတိုင်းပဲလေ၊ တော်ပါပြီဗျာ၊ အသက်လဲ ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ၊ မိန်းမတွေကိုတော့ စိတ်ကုန်ပါတယ်ဗျာ ..."

မိန်းမနှစ်ဦး၏ စွန့်ခွာခြင်းခံရသော ဖခင်၏ ယောက်ျားမာနကို ထိရှ လျက် အရှက်ပြေပြောတာလား၊ အမှန်တကယ်ပဲ စိတ်ကုန်သွားပြီလား ဆိုတာကို မသိနိုင်ပေ။

သူကိုယ်တိုင်တော့ မိန်းမဆိုလျှင် ကြောက်လွန်း၍ ဝေးဝေးကပင် ရှောင်ရှားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

သူတို့ နေရသော ကျောင်းကလည်း ယောက်ျားလေးချည်းသာနေ သော ကျောင်းမို့ အလွန်လွတ်လပ်လျက်ရှိသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တော့လည်း အဝေးသင်တက်ရင်း ဖခင်၏ အလုပ်ထဲမှာ ဝင်ကူနေသောကြောင့် မိန်းမများ နှင့် ဆက်ဆံစရာမလိုတော့ပေ။

"မိန်းမတွေ ဖောက်ပြန်တတ်ရင် ယောက်ျားတွေထက် ဆိုးတယ် သားရယ်၊ ကြီးငယ်တော့ ကြောက်လွန်းလို့ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ မိန်းမမဖြ စ်ရပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရတာ အမောပဲ"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သားလည်း သိပ်ကြောက်တာပဲ၊ သား မိန်းမယူ တော့ဘူးဗျာ ... လူပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မယ် ..."

"သားအသက်က အခုမှ နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ၊ စကားကို ကုန် အောင်မပြောနဲ့ လေ ..."

ဖခင်က တူရီးနှစ်ယောက် အချီအချပြောနေသည် ကို ပြုံးကြည့်လျ

က် ပြောလိုက်သည် ။ ထိုအခါ ကြီးငယ်ရောသူရော ဆတ်ဆတ်မခံပြန်ပြောလိုက်၏။

"ဟေ့ ... မောင်ဝင်းထိုက်ရ၊ ကြည့်ထားဟေ့ ... ငါ့မြေးကို ဘယ်ယင် မမှ အသန်းမခံဘူး၊ တရားစခန်းဝင်ခိုင်းပြီး သူတော်စင်ပဲ လုပ်ခိုင်းမယ်"

"ဟုတ်တယ်ဖေဖေ၊ သားတကယ်မယူဘူး၊ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ၊ ကိုယ့် အမေကအစ သစ္စာမရှိတာကို သားဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးပြီး ချစ်လို့ မရ ဘူး"

သူ့စကားကို ဖခင်က ပြုံး၍ မယုံကြည်စွာဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင် နေလိုက်သည် ။

ကြီးငယ်ကလည်း သူ့စကားအတိုင်းပင် မဝင်းမှုနှင့်အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားပေးသော ကောင်မလေးကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး ထမင်းချက် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းရန်အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား တစ်ယောက်ကို ရွာမှာ မှာ ထားခဲ့သည် ။

အခုလောလောဆယ်တော့ ကြီးငယ်ကိုယ်တိုင်ပင် မီးဖိုထဲဝင်၍ ချက်ပြုတ်နေသောကြောင့် အမြင်မတော်စွာဖြင့် ငရုတ်သီးထောင်း၊ ဈေးဝယ်၊ ဟင်းရွက်ခြွေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ပင် ဝိုင်းလုပ်ပေးနေရသည် ။

သို့ရာတွင် သူတို့ သုံးဦးမှာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လျက် ရှိကြသည် ။

သူ မပျော်ရွှင်သည့်အလုပ်မှာ ဈေးဝယ်သည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်သည် ။

"ကြက်သား ငါးဆယ်သား၊ ဝက်သားငါးဆယ်သား၊ ဆိတ်သား ငါးဆယ်သား၊ ငါးကြင်းငါးဆယ်သား၊ ခရမ်းသီးငါးလုံး၊ ပဲသီးနှစ်စီး၊ ရုံးပတီသီး တစ်ဆယ်ဖိုး၊ ကန်စွန်းရွက် လေးစီး၊ ဂေါ်ဖီသုံးဆယ်သား၊ ဥနီနှစ်ဆယ်သား၊ ရွှေပဲသီး တစ်ဆယ်သား၊ အာလူးတစ်ပိဿာ၊ ကြက်သွန်ဖြူနှစ်ဆယ်သား၊ ငရုတ်သီးမှုန့်အကျက်မှုန့် ငါးကျပ်သား ဟူး ... မောလိုက်တာ၊ ကြီးငယ်ဟာက မပြီးတော့ဘူး"

ဈေးစာရင်းစာရွက်ကိုကြည့်ကာ သူညည်းညူလိုက်၏။

"ဪ ... သားရယ်၊ တစ်ပတ်စာဝယ်ထားတော့ သက်သာတာပေါ့၊ နေဦး၊ ကုန်ခြောက်တန်းက ကြီးငယ်ဝယ်နေကျ ကုလားမဆိုင်မှာ ဇီယာနဲ့ မဆလာဝယ်ခဲ့ဦး၊ ဇီယာက နှစ်ကျပ်ခွဲသား ဝယ်ခဲ့၊ စာထဲထည့်မရေးတော့ဘူးနော်၊ မမေ့နဲ့ ဦး၊ မဆလာက သူတို့ ကြိတ်ပြီးသားပဲ ငါးကျပ်သားဝယ်ခဲ့ ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ..."

မိုးထဲလေထဲမှာ ထီးတစ်ဖက်၊ ခြင်းတစ်ဖက်နှင့် ကြီးငယ်ခန္ဓာကိုယ် ဝဖိုင်ဖိုင်ကိုသနား၍ မညည်းမညူဘဲ ဈေးခြင်းဆွဲကာ ထွက်လာ၏။

ဈေးနှင့် အိမ်က နှစ်ဖာလုံသာဝေးသဖြင့် ကားနှင့်မသွားဘဲ ခြေလျင်လျှောက်လျှင် နီးသော်လည်း ဆွဲခြင်းဆွဲပြီး လမ်းမလျှောက်ချင်သဖြင့် ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည် ။

မဝင်းမုံမရှိကတည်းက ကြီးငယ်နှင့် ဈေးသို့ သုံးလေးခေါက်လိုက်ရသဖြင့် ကြီးငယ်ဝယ်နေကျ ဖောက်သယ်ဆိုင်များမှာ ပင် ဝယ်လိုက်သည်

အိမ်ရောက်လျှင် ချိန်ခွင်တစ်ခုနှင့် ပြန်ချိန်တတ်သော ကြီးငယ်ကြောင့် တွေ့ရာဆိုင်တွင် မဝယ်ရဲပေ။ ဝယ်၍ အလေးခိုးလျှင် ကြီးငယ်က ဝယ်လာသည့်ဆိုင်ကိုပြခိုင်းပြီး နောက်နေ့မှာ ထပ်ဝယ်၍ ဈေးတာဝန်ခံရုံးရှိ သမာဓိချိန်ခွင်မှာ သွားချိန်ပြီး ပြဿနာရှာကာ အရေးယူခိုင်း တတ်သည်။

"အဲ ... ဒုက္ခပါပဲ၊ လူတွေက များ လိုက်တာ"

ဈေးထဲဝင်ပြီး နှုတ်ဖျားမှ ညည်းညူလိုက်၏။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ကို တတ်နိုင်သမျှ သူရှောင်ရှားမိသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် ပိုဆိုးသေး ...။

ရုံးသမားများ တစ်ပတ်စာဝယ်စုသည့်အချိန်မို့ ဈေးမှာ ပိတ်ကျပ်နေ၏။

"ပြဿနာပဲ"

သို့ရာတွင် ရောက်ပြီးနောက် မထူးတော့သဖြင့် ဈေးခြင်းကိုင်ကာ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး မိုးဖွဲဖွဲကြားထဲ တိုးဝင်လာ၏။

ဈေးဝယ်ခြင်းအလုပ်ကို မိန်းမများက အများ ဆုံး လုပ်ကြသဖြင့် ထီးများ ၊ ခြင်းများ နှင့် တစ်ဈေးလုံး ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သူသည် စိတ်ကျဉ်းကျပ်စွာဖြင့် မိန်းမများကြားမှာ အတင်းတိုးဝင်လျက် အသားငါးတန်းများ သို့ ဦးတည် လာလေသည်။

"ဖောက်သည် ကြီး လုပ်ဖျာ၊ ကြက်သားကောင်းကောင်း လေး ငါးဆယ်သား"

"ဟော ... ရမယ် မောင်လေး၊ ခဏနော်"

သူ့ကို ဈေးသည် များက လက်မလွှတ်ရဲပေ။ အနည်းဆုံး ငါးဆယ် သား ဝယ်တတ်သဖြင့် အလျင်အမြန်ချိန်တွယ်ပေးလိုက်၏။

"ဒီမှာ နော် အသာထွက်ကြီးပဲ၊ ငါးဆယ်သားဖိုးပဲပေး၊ နှစ်ကျပ်ခွဲ သားဖိုးမပေးနဲ့၊ လေးရာနှစ်ဆယ်ဖိုး၊ ကဲပါ ... လေးရာပဲ ပေး၊ အကြီးကို ပြောလိုက်နော်၊ ပိုချိန်ပေးတယ်၊ ဈေးလျော့ယူပေးတယ်လို့ ..."

"ဒီမယ် ... ကျွန်မရောက်နေတာ ကြာပြီ၊ သုံးဆယ်သား ချိန်ပေးဦး လေ"

ဈေးသည် က အာသွက်လျှာသွက်နှင့် ပြောနေစဉ် သူ့ဘေးနားမှ ကြည်လင်၍ စိတ်မရှည် ကြည်လင်၍ စိတ်မရှည်သောအသံ ထွက်လာသဖြင့် အသာငဲ့ကြည့်လိုက်သည် ။

"အင် ..."

ရင်ထဲဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွား၏။ မျက်တောင်ကော့ကော့နှင့် ဇင်ယော်တောင် မျက်ခုံးမွေး စိမ်းစိမ်းအောက်တွင် မကျေနပ်သော မျက်ဆံ နက်များက သူ့ကို ထောင့်ကပ်ကြည့်လိုက်သည် ကို ခံစားရသဖြင့် မျက်နှာရဲရဲနှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ပေးပြီး သုတ်ခနဲလစ်ထွက် လာလေသည် ။

"ဟေ့ ... မောင်လေး၊ တစ်ရာတန် ယူသွားဦးလေ ..."

ကြားသော်လည်း မကြားဟန်ပြု၍ လှည့်ထွက်လာလိုက်သည် ။ ကြီးငယ်စာရင်းစစ်လျှင် မိမိမုန့်ဖိုးထဲမှ တစ်ရာပေးလျော်လိုက်မည်။ ထိုမျက်ဝန်းနက်ကြီးများ နှင့်တော့ ပြန်မဆုံလိုတော့ပေ။

ဆိတ်သား သုံးဆယ်သား ဝယ်ရန်အတွက် ဆိတ်သားဆိုင်မှာ ရပ်လို

က်သည် ။

ဈေးအမြင့်ဆုံး အသားမို့ လူမများ လှပေ။

"အသားကောင်းကောင်း လေးထဲက သုံးဆယ်သားပေးပါ"

"အားကို ... တစ်ပတ်ကို သုံးဆယ်သားပဲ ကြိုးချည်ဝယ်တယ်နော်၊
တစ်ခါတလေ ပိုဝယ်ပါဦးလား"

"စကားများ လိုက်တာ ချိန်ကွာ"

ကုလားမလေးက ပြုံးစိစိနှင့် ဆိတ်သားကို လှီးဖြတ်လိုက်၏။

"ပေါင်သားနော်၊ ပိုရင် ပိုက်ဆံမပေးဘူး၊ သုံးဆယ်သားပဲပေးမယ်"

ဆိတ်သား တစ်ဆယ်သား တစ်ရာသုံးဆယ်မို့ ကြီးငယ်ဆူမှာ စိုး
သောကြောင့် ပိုမဝယ်ရဲပေ။

"ဒီမှာ ... ခုနက ကြက်သားဆိုင်မှာ ငွေတစ်ရာယူမသွားလို့ ရှင့်ကို
ပေးခိုင်းလိုက်တယ် ..."

"ဪ ... ကျေးဇူး ..."

ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီး ကယောင်ကတန်းနှင့် ဆွဲယူလိုက်၏။

ထိုမျက်ဝန်းနက်များ နှင့် ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံမိသောကြောင့် ရှ
က်အမ်းအမ်းနှင့် လွဲဖယ်ရင်း သက်ပြင်းခိုးချမိသည် ။

"အားကို ... ဒီမှာ လေ၊ ဆိတ်သားယူပါဦး၊ လေးရာဖိုး၊ အသားထွက်
အတွက် နည်းနည်း ပိုလိုက်တယ်နော်"

"အေး ... ပေးပေး"

အသားကိုယူပြီး ယောင်တောင်တောင်နှင့် လှည့်ထွက်လာစဉ်

"အားကို ... ပိုက်ဆံပေးခဲ့လေ"

"ဪ ... အေး ..."

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အဆင်မပြေမှုများ နှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကို အပြစ်တင်၍ မဆုံးတော့။ ပိုဆိုးသည် က ကြီးငယ်ပေးသော ငွေသုံးထောင်နှင့် မလောက်ချင်တော့။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ်ပြီး၍ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တွင် ကြီးငယ်မှာ သော မဆလာနှင့် နောက်တစ်မျိုးကို မေ့နေသည် ။

"ဟိုလေ ... မဆလာ ငါးဆယ်သား ..."

"ဘာလဲ ... ရောင်းစားမလို့ လား"

"ဘယ်ကလာ အိမ်စားမှာ ဗျ"

"များ ဘူးလား၊ အများကြီးပဲ၊ စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်၊ ငါးကျပ်သား ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဪ ... ဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ငါးကျပ်သားပဲ ပေးပါတော့ဗျာ"

ကုလားမကြီးက စေတနာနှင့်ပြော၍ တော်သေးသည် ။ သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ ရာတန်တစ်ရွက်သာ ကျန်တော့သည် ။

"ဒါပဲလား ကောင်လေး"

"နေဦး ... တစ်မျိုးမှာ သေးတယ်၊ ဘာပါလိမ့်၊ ရှားစေး ... ဟာ မဟုတ်သေးဘူး"

ဘယဆေးဆိုင်ဖြစ်၍ ဝယ်သူအလာနည်းစွာဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စဉ်းစားနိုင်သည် ။

"ရှားစေးက ကွမ်းစားဖို့ လား၊ အနာပေါက်လို့ လား"

"မဟုတ်သေးဘူး၊ ဟင်းချက်မလို့ ..."

"ဟင်းချက်ဖို့ ဆို ဒန်ပေါက်လား၊ လေးညှင်း၊ ဖာလာ၊ သစ်ဂျို၊ ကရဝေး ... ကဲ ... ဘာလဲ"

"တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်လုံးတည်းဗျာ ..."

ကုလားမကြီးနှင့် သူ ဦးနှောက်စားပြီး စိတ်ရှုပ်နေသဖြင့် အရောင်းအဝယ် မဖြစ်သေးပေ။

"ဆိတ်သား ဝယ်ထားတော့ ဇီယာထင်တယ်"

"ဟင် ..."

အနားမှာ ဖြတ်သွားရင်းက သူ့ရင်ကို တုန်လှုပ်စေသော အသံရှင်ကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ...

မျက်လုံးလှပိုင်ရှင်မလေးပင် ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်လား"

ဖြတ်သွားရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့် ကုလားမကြီးက မေးလိုက်သည်ကို ...

"အင်း ..."

ဝမ်းခေါင်းသံနှင့်ဖြေလိုက်သည်။ အလေးချိန်ကို မေးမနေတော့ဘဲ ကုလားမကြီးက သူ့ဘာသာသူ ချိန်တွယ်ပြီး ...

"အားလုံးတစ်ရောငါးကျပ်ကျတယ်"

"အာ ... တစ်ရာပဲ ကျန်တော့တယ်"

"ရတယ်၊ ပေး ..."

မိုးအေးအေးမှာ ဇောချွေးများ ပျံလာသည် အထိ ရှက်စိတ်ဝင်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် သုတ်ခြေတင်လာလိုက်သည်။ ။

"ကြီးငယ်ရေ ... လူလဲ ဂျောလိုလို ... ဂေါလိုလိုနဲ့ မောမော လာပြီ၊
ဈေးဝယ်ရင်း ဝေဒနာတွေ ရတော့မယ် ထင်တယ်"

"ဘာလို့ လဲ သား၊ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကြီးလာလို့ လား"

ကြီးငယ်က သဘောရိုးနှင့်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်ကလာ မိန်းမတွေကြားထဲ ကျပ်ညပ်နေတာ၊ ဇောချွေးတောင် ပြန်လာတယ်"

မျက်ဝန်းနက်နက်နှင့် ကောင်မလေးကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့် ဇောချွေးပြန်ရသည့်အကြောင်းကို ထည့်မပြောတော့ပေ။

သို့ရာတွင် ကြီးငယ်က တွေဝေသွား၏။

"အင်း ... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ ငါ့သားလေး မိန်းမတွေကြားထဲ ဈေးဝယ်ရရှာ တာ ... အင်း မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ ဈေးသည် မတွေ့နဲ့ ငြိသွားမှ ဖြင့်၊ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါပဲ ဈေးသွားတော့မယ်၊ ဂွတ်ဂွတ်ဖိနပ် စီးသွားရင် မလဲနိုင်ပါဘူး"

ကြီးငယ်သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဈေးစာရင်းကိုပင် မဆစ်နိုင်တော့ဘဲ အသားငါးများကို ရေခဲသေတ္တာထဲထည့်ရန် ရေဆေးရင်းက စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ။